

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 160

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 23 februarie 2005

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 5 din 18 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale	1-4	11.	
Decizia nr. 34 din 25 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului	5-6		
			ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE
			— Ordin al președintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor pentru aprobarea Normei sanitare veterinare referitoare la importul de carne proaspătă în România din întreprinderi autorizate pentru export din Republica Africa de Sud.....
			7-8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 5 din 18 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale

Ioan Vida — președinte
Aspazia Cojocaru — judecător
Constantin Doldur — judecător
Acsinte Gaspar — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Ion Predescu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Iuliana Nedelcu — procuror
Marieta Safta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209, 221, 222, 223 și ale art. 279 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 23 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, excepție ridicată de Ion Constantin în Dosarul nr. 3.077/2003 al Judecătoriei Brașov.

La apelul nominal este prezentă partea Dragomir Constantin, prin avocat Silica-Vali Tudor, lipsind autorul excepției, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea că partea Dragomir Constantin, prin reprezentant, a depus la dosar

concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției ca nefondată.

Reprezentanta părții Dragomir Constantin, având cuvântul, învederează că nu are vechimea prevăzută de lege pentru a pune concluzii orale în fața Curții Constituționale, motiv pentru care a depus la dosarul cauzei concluzii scrise.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul pe fond, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că textele de lege criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate de autorul excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.077/2003, **Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 209, 221, 222, 223 și ale art. 279 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, precum și a dispozițiilor art. 23 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, modificată prin Legea nr. 138/1997.** Excepția a fost ridicată de Ion Constantin în dosarul menționat, având ca obiect plângerea formulată împotriva lui Gheorghe Dragomir, cu privire la săvârșirea infracțiunii de abuz în serviciu contra intereselor persoanelor și a infracțiunii de abuz în serviciu prin îngădirea unor drepturi, plângere înregistrată de autorul excepției direct la instanța de judecată.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile din Codul de procedură penală criticate instituie o discriminare între cetățeni cu privire la modul în care se soluționează plângerile acestora. Astfel, pentru unele plângeri, cetățenii se pot adresa în mod direct justiției, iar pentru alte plângeri, sunt obligați să se adreseze organelor de cercetare penală. Se arată că, în acest mod, textele criticate încalcă și prevederile art. 21 din Constituție, privind liberul acces la justiție, în opinia autorului excepției fiind „mai rațional și eficient ca toate plângerile [...] să fie adresate instanțelor de judecată pentru a le rezolva, iar instanțele [...] să decidă când să apeleze la efectuarea de cercetări penale acolo unde este cazul”. Totodată se susține că aceleași texte legale încalcă principiul separației puterilor în stat, întrucât sensul acestora este „de a institui, prin obligația de a adresa plângerile organelor de cercetare penală, un filtru prin care puterea executivă poate controla justiția, pentru ca anumite dosare să nu fie rezolvate, așa cum cer tratatele internaționale la care România este parte, «într-un termen rezonabil», ci doar atunci când alte interese decât cele ale bunei administrări a justiției vor admite aceasta”.

Referitor la dispozițiile art. 23 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, se susține că, reglementând o serie de cauze de inadmisibilitate a excepției de neconstituționalitate, încalcă prevederile care reglementează atribuțiile Curții Constituționale, egalitatea în drepturi și liberul acces la justiție, cuprinse în Legea fundamentală. În acest sens se arată că, pentru apărarea efectivă a drepturilor și libertăților fundamentale, trebuie să existe posibilitatea pentru orice persoană de a se adresa justiției, „implicit Curții Constituționale”, „cu orice excepție de neconstituționalitate, și nu doar cu acelea de care depinde soluționarea cauzei”. De asemenea, în opinia autorului excepției, Curtea Constituțională ar trebui, în conformitate cu dispozițiile art. 146 lit. d) din Constituție, să hotărască asupra tuturor

excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial, și nu doar asupra celor care nu au fost constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. Se consideră că, în caz contrar, sunt încălcate și prevederile constituționale ce consacră egalitatea în fața legii, prin crearea unei discriminări față de cetățenii care au beneficiat de reglementarea art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, înainte de modificarea sa prin Legea nr. 138/1997. Sub același aspect al discriminării create între cetățeni este criticat și textul art. 23 alin. (6) din Legea nr. 47/1992, care, anterior modificării prin Legea nr. 138/1997, nu prevedea obligația instanței, în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, de a nu mai sesiza Curtea Constituțională în situația în care excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă.

Judecătoria Brașov consideră că textele de lege criticate sunt în concordanță cu dispozițiile constituționale invocate de autorul excepției. În susținerea acestei opinii arată că stabilirea unor reguli speciale de procedură privind sesizarea organelor de urmărire penală și a instanței de judecată „nu este contrară principiului constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților, atâta timp cât orice persoană poate adresa o plângere penală organelor abilitate în cazul încălcării drepturilor lor”, și nici nu aduce atingere principiului separației puterilor în stat, respectiv dispozițiilor constituționale care consacră supremația Constituției și a legilor statului.

Referitor la critica art. 23 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, modificată și completată prin Legea nr. 138/1997, instanța apreciază că „acest text de lege nu are aplicabilitate în speță, iar soluționarea cauzei nu depinde de aplicarea acestuia”, precum și faptul că nu contravine nici unei prevederi constituționale.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că dispozițiile art. 221, 222, 223 și ale art. 279 lit. b) și c) din Codul de procedură penală nu îngădesc liberul acces la justiție, întrucât realizarea acestui drept este asigurată prin sesizarea instanței de judecată de către procuror, prin rechizitoriu. În cazul în care procurorul dă o soluție de netrimitere în judecată, în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală, persoana vătămată sau orice altă persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate se poate adresa instanței de judecată, accesul liber la justiție fiind pe deplin asigurat. În ceea ce privește pretinsa încălcare, prin aceleași dispoziții legale, a principiului egalității în drepturi în fața legii, se arată că „opțiunea legislativă în reglementarea modalității de sesizare a organelor judiciare nu creează un privilegiu ori vreo discriminare între cetățeni în raport cu vreunul dintre criteriile prevăzute în art. 4 alin. (2) din Constituție, întrucât stabilirea acestor reguli se întemeiază pe natura infracțiunilor care fac obiectul procesului penal, cu respectarea drepturilor procesuale ale părților și cu asigurarea, în toate cazurile, a accesului liber la justiție [...]”.

Totodată se arată că prevederile din Legea nr. 47/1992 criticate de autorul excepției nu contravin nici unui text constituțional. Aceste norme reprezintă concretizarea limitelor controlului exercitat de către Curtea Constituțională,

în temeiul dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, nefiind de natură să încalce liberul acces la justiție, câtă vreme Curtea Constituțională nu este instanță de judecată, ci garantul supremației Legii fundamentale, și nici principiul egalității în drepturi a cetățenilor, deoarece nu creează privilegii sau discriminări.

În concluzie, Guvernul consideră că excepția este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile art. 209, 221, 222, 223 și ale art. 279 lit. b) și c) din Codul de procedură penală nu încalcă principiul constituțional al egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice și nu conțin elemente care ar putea determina un tratament inegal sau discriminatoriu între părțile care au aceeași calitate în procesul penal, fiind aplicabile tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei legale, fără nici o discriminare pe criterii arbitrare. Totodată se arată că aceste texte de lege nu împiedică accesul liber la justiție și nu aduc atingere dreptului la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 23 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, se apreciază că este neîntemeiată, întrucât textele criticate nu conțin norme contrare textelor constituționale invocate.

În concluzie, Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Curtea constată că, deși a fost sesizată în cauză cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 209, 221, 222, 223 și ale art. 279 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, precum și a prevederilor art. 23 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, modificată prin Legea nr. 138/1997, din analiza conținutului motivării excepției de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie, în ceea ce privește textele din Codul de procedură penală criticate, numai art. 279 alin. 2 lit. b) și c), privind organele cărora li se adresează plângerea prealabilă. În legătură cu dispozițiile art. 209, privind competența procurorului în faza urmăririi, ale art. 221, privind modurile de sesizare a organului de urmărire penală, ale art. 222, care reglementează plângerea, și ale art. 223, care reglementează denunțul, nu au fost formulate critici de neconstituționalitate și, ca atare, nu pot fi reținute ca obiect al excepției.

Totodată, Curtea constată că dispozițiile art. 23 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992 au fost modificate prin Legea nr. 232/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 502 din 3 iunie 2004, intrată în vigoare după data sesizării Curții Constituționale cu excepția de neconstituționalitate. În prezent, ca urmare a

republicării Legii nr. 47/1992, astfel cum a fost modificată, cu renumerotarea textelor, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 643 din 16 iulie 2004, conținutul normelor criticate de autorul excepției este cuprins în art. 29 alin. (1), (3) și (6) din lege.

Așa fiind, Curtea urmează a se pronunța asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală și ale art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, care au următorul conținut:

— Art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală: „*Plângerea prealabilă se adresează: [...]*

b) organului de cercetare penală sau procurorului, în cazul altor infracțiuni decât cele arătate la lit. a);

c) organului competent să efectueze urmărirea penală, când plângerea prealabilă este îndreptată contra unui judecător, procuror, notar public, militar, judecător și controlor financiar de la camera de conturi județeană, controlor financiar de la Curtea de Conturi sau contra uneia dintre persoanele arătate în art. 29 pct. 1.“;

— Art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992: „*(1) Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei în orice fază a litigiului și oricare ar fi obiectul acestuia. [...]*

(3) Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale. [...]

(6) Dacă excepția este inadmisibilă, fiind contrară prevederilor alin. (1), (2) sau (3), instanța respinge printr-o încheiere motivată cererea de sesizare a Curții Constituționale. Încheierea poate fi atacată numai cu recurs la instanța imediat superioară, în termen de 48 de ore de la pronunțare. Recursul se judecă în termen de 3 zile.“

Textele constituționale invocate în motivarea excepției de neconstituționalitate au următorul conținut:

— Art. 1 alin. (4) și (5): „*(4) Statul se organizează potrivit principiului separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească — în cadrul democrației constituționale.*

(5) În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.“;

— Art. 16 alin. (1) și (2): „*(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*

(2) Nimeni nu este mai presus de lege.“;

— Art. 20: „*(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenești vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.“;

— Art. 21 alin. (1), (2) și (3): „*(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.

(3) Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.“;

— Art. 146 lit. d) teza întâi: „*Curtea Constituțională are următoarele atribuții: [...]*

d) hotărăște asupra excepțiilor de neconstituționalitate privind legile și ordonanțele, ridicate în fața instanțelor judecătorești sau de arbitraj comercial; [...].“

De asemenea, autorul excepției invocă și încălcarea, prin dispozițiile legale criticate, a prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate formulată, Curtea reține următoarele:

I. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, în motivarea acesteia se susține, în esență, că, prin stabilirea regulii ca, în anumite situații, plângerea prealabilă să fie adresată organelor de cercetare penală sau procurorului, respectiv organului competent să efectueze urmărirea penală, iar nu direct instanței de judecată, aceste texte de lege instituie o discriminare între cetățeni cu privire la soluționarea plângerilor penale, îngreșesc liberul acces la justiție și încalcă dreptul la un proces echitabil prin prelungirea inutilă a duratei de soluționare a plângerilor. În consecință, se consideră că toate plângerile ar trebui să fie adresate instanței de judecată. Se mai arată că diferența de tratament juridic instituită de dispozițiile legale criticate, sub aspectul organelor care soluționează plângerea prealabilă, încalcă și principiul separației puterilor în stat, întrucât instituie „un filtru prin care puterea executivă poate controla justiția”.

Examinând aceste susțineri, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității art. 279 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, în raport de critici similare, prin Decizia nr. 134/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 374 din 29 aprilie 2004, precum și prin Decizia nr. 229/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 553 din 22 iunie 2004. Cu acele prilejuri, respingând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea a reținut că dispozițiile art. 279 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură penală nu contravin prevederilor constituționale care consacră egalitatea în fața legii, întrucât „stabilirea unor reguli speciale de competență după calitatea persoanei și a unor reguli de procedură diferite pentru anumite situații nu reprezintă o încălcare, ci o confirmare a principiului egalității, care presupune tratamente juridice deosebite pentru situații diferite”.

Totodată, Curtea a reținut că aceste dispoziții legale nu îngreșesc dreptul de acces liber la justiție, deoarece prin lege pot fi instituite reguli deosebite în considerarea unor situații diferite, semnificația prevederilor înscrise în alin. (2) al art. 21 din Constituție fiind aceea că „legiuitorul nu poate exclude de la exercitarea unor drepturi pe care le-a instituit nici o categorie sau grup social.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Constantin în Dosarul nr. 3.077/2003 al Judecătoriei Brașov.

2. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, invocată de același autor în aceeași cauză.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

În sfârșit, prin aceleași decizii Curtea a mai statuat că art. 279 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură penală nu contravine dispozițiilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, referitoare la dreptul la un proces echitabil, drept garantat și de art. 21 alin. (3) din Constituție, întrucât „nu opresc părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești, de a fi apărate și de a se prevala de toate garanțiile procesuale care condiționează un proces echitabil”.

Câtă vreme nu au intervenit elemente noi care să determine reconsiderarea jurisprudenței Curții, soluția și considerentele deciziilor mai sus menționate sunt valabile și în prezenta cauză, atât în ceea ce privește critica dispozițiilor art. 279 alin. 2 lit. c) din Codul de procedură penală, cât și a prevederilor lit. b) a aceluiași alineat, critici fundamentate de autorul excepției pe aceleași argumente.

Nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 1 alin. (4) din Constituție, care consacră principiul separației puterilor în stat. Această susținere, astfel cum a fost argumentată de autorul excepției, nu reprezintă o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci dă expresie unor presupuneri ale acestuia privind existența unor „interese” străine bunei administrări a justiției.

De altfel, prin criticile formulate, autorul excepției de neconstituționalitate susține necesitatea unei soluții legislative diferite de cea instituită prin art. 279 alin. 2 lit. b) și c) din Codul de procedură penală, arătând că ar fi „mai rațional și eficient ca toate plângerile [...] să fie adresate instanțelor de judecată pentru a le rezolva, iar instanțele [...] să decidă când să apeleze la efectuarea de cercetări penale acolo unde este cazul”. Or, o asemenea problemă nu este de resortul contenciosului constituțional, sub acest aspect Curtea statuând în jurisprudența sa faptul că nu se poate substitui legiuitorului pentru modificarea reglementărilor adoptate, întrucât, conform dispozițiilor art. 61 alin. (1) din Constituție, Parlamentul este „[...] *unica autoritate legiuitoare a țării*”.

II. În ceea ce privește critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 29 alin. (1), (3) și (6) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că aceste prevederi legale, care se referă la procedura soluționării excepțiilor de neconstituționalitate, nu au legătură cu soluționarea litigiului dintre părți. În consecință, sub acest aspect, excepția urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în temeiul art. 29 alin. (1) și alin. (6) teza întâi din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 34
din 25 ianuarie 2005referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1)
din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „LICHIGAZ” — S.A. din Târtășești în Dosarul nr. 7.985/2004 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, apreciind că textul de lege criticat conține norme de procedură în deplină concordanță cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, care lasă la latitudinea legiuitorului reglementarea procedurii de judecată și a competenței instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 18 octombrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 7.985/2004, **Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 7 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului.**

Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „LICHIGAZ” — S.A. într-o cauză ce are ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva Sentinței nr. 85 din 24 iunie 2004, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița — Secția comercială și de contencios administrativ.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate sunt neconstituționale și contravin art. 126 alin. (3) din Constituție, prin „acordarea, către curțile de apel a competenței speciale de a judeca toate recursurile în

materia procedurii de reorganizare judiciară și faliment”, astfel încât „se ajunge la aplicarea neunitară a Legii nr. 64/1995 pe întreg teritoriul țării și la formarea unor practici judiciare divergente între curțile de apel din țară”. Autorul excepției apreciază că prin această reglementare Înalta Curte de Casație și Justiție nu poate să își exercite rolul coordonator, iar practicile divergente ale curților de apel sunt de natură a știrbi în mod grav prestigiul justiției, contravenind astfel exigențelor legiuitorului cu privire la o practică judecătorească unitară, realizată prin intermediul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Curtea de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât procedura prevăzută de Legea nr. 64/1995 reclamă soluționarea cu celeritate atât a recursului, de către curtea de apel, cât și soluționarea cauzelor de către instanța imediat superioară celei care instrumentează procedura reorganizării judiciare și a falimentului.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate invocată este neîntemeiată. În acest sens, având în vedere scopul și specificul procedurii reorganizării judiciare și a falimentului, arată că Legea nr. 64/1995 stabilește recursul ca singura cale de atac împotriva hotărârilor judecătorești-sindic, precum și competența de soluționare a acestuia în sarcina curții de apel. Din această perspectivă, apreciază critica autorului excepției ca fiind evident neîntemeiată, dispozițiile legale contestate fiind conforme prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, care lasă la latitudinea legiuitorului reglementarea procedurii de judecată și a competenței instanțelor judecătorești. Referitor la asigurarea interpretării și aplicării unitare a legii de către instanțele judecătorești, acest lucru este prevăzut atât de art. 126 alin. (3) din Constituție, cât și de art. 329 din Codul de procedură civilă. Ca atare, realizarea interpretării și aplicării unitare a legii este asigurată de reglementări exprese constituționale și, în mod corespunzător, ale legii ordinare.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens, arată că dispozițiile legale criticate instituie o procedură derogatorie

de la normele procedurale de drept comun, justificată de necesitatea asigurării unei anumite celerități a executării silite a comercianților aflați în imposibilitatea de plată a datoriilor comerciale. În acest context, reglementarea cuprinsă în textul de lege criticat, care stabilește curtea de apel ca instanță de recurs pentru hotărârile date de judecătorul-sindic în exercitarea atribuțiilor sale, este în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost ridicată în fața instanței de fond, îl constituie dispozițiile art. 7 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 608 din 13 decembrie 1999.

Ulterior sesizării Curții Constituționale, Legea nr. 64/1995, modificată și completată, a fost republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.066 din 17 noiembrie 2004, textul de lege dedus controlului de

constituționalitate devenind art. 8 alin. (1) ca urmare a renumerotării textelor, soluția legislativă fiind preluată în aceeași formă în noua reglementare.

În aceste condiții, Curtea urmează să se pronunțe asupra constituționalității art. 8 alin. (1) din legea menționată, care are următoarea redactare: „*Curtea de apel va fi instanța de recurs, pentru hotărârile date de judecătorul-sindic, în baza art. 11.*”

În susținerea neconstituționalității acestor dispoziții legale autorul excepției invocă încălcarea art. 126 alin. (3) din Constituție, prevederi potrivit cărora „*Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că Legea nr. 64/1995 reglementează o procedură specială privind reorganizarea judiciară și falimentul. Or, dispozițiile legale criticate, prin care s-a stabilit competența de soluționare a recursului către curțile de apel, nu constituie o încălcare a dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție, cu atât mai mult cu cât reglementările criticate sunt norme de procedură, iar potrivit prevederilor art. 126 alin. (2) din Constituție, „*Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai de lege*”, legiuitorul fiind în drept să stabilească o procedură specială, derogatorie de la dreptul comun, pentru situații speciale.

Ca atare, pentru aceste argumente Curtea apreciază că susținerea autorului excepției, potrivit căreia acordarea competenței speciale de soluționare a tuturor recursurilor formulate în materia procedurii de reorganizare judiciară și faliment de către curțile de apel ar duce la aplicarea neunitară a dispozițiilor Legii nr. 64/1995, este neîntemeiată.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 8 alin. (1) din Legea nr. 64/1995 privind procedura reorganizării judiciare și a falimentului, excepție ridicată de Societatea Comercială „LICHIGAZ” — S.A. din Tărtășești în Dosarul nr. 7.985/2004 al Curții de Apel Ploiești — Secția comercială și de contencios administrativ.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ SANITARĂ VETERINARĂ
ȘI PENTRU SIGURANȚA ALIMENTELOR

ORDIN

pentru aprobarea Normei sanitare veterinare referitoare la importul de carne proaspătă în România din întreprinderi autorizate pentru export din Republica Africa de Sud

În temeiul art. 10 lit. b) din Ordonanța Guvernului nr. 42/2004 privind organizarea activității sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 215/2004, cu modificările ulterioare, văzând Referatul de aprobare nr. 30.202 din 17 ianuarie 2005, întocmit de Direcția generală sanitară veterinară din structura Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,

președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor emite următorul ordin:

Art. 1. — Se aprobă Norma sanitară veterinară referitoare la importul de carne proaspătă în România din întreprinderi autorizate pentru export din Republica Africa de Sud, prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor, institutele veterinare centrale și direcțiile sanitar-veterinare și pentru siguranța alimentelor județene și a municipiului București vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 3. — Prezentul ordin constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei Europene 82/913/CEE ce stabilește lista de întreprinderi din Republica Africa de Sud autorizate pentru import de carne proaspătă în comunitate, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene (JOCE) nr. L 381 din 31 decembrie 1982, p. 28.

Art. 4. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, și va intra în vigoare la 15 zile de la publicare.

p. Președintele Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor,
Gabriel Vasile Drăgan

București, 21 ianuarie 2005.
Nr. 11.

ANEXĂ

NORMA SANITARĂ VETERINARĂ referitoare la importul de carne proaspătă în România din întreprinderi autorizate pentru export din Republica Africa de Sud

Art. 1. — (1) Autoritatea centrală sanitară veterinară din România, reprezentată de Direcția generală sanitară veterinară din structura Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor, autorizează întreprinderi din țări terțe pentru activități de import de carne proaspătă în România, în conformitate cu art. 2.

(2) Activitățile de import de carne proaspătă în România din aceste întreprinderi, la care se referă alin. (1), rămân supuse prevederilor veterinare naționale transpuse din legislația comunitară, celor stabilite deja prin alte acte normative și în special celor referitoare la protecția sănătății publice.

Art. 2. — (1) Importul în România de carne proaspătă din Republica Africa de Sud va fi autorizat numai din

întreprinderi ce se află pe lista oficială întocmită de Comisia Europeană și publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, având în vedere reglementările internaționale ale Oficiului Internațional de Epizootii și ale Organizației Mondiale a Comerțului privind comerțul internațional cu produse ce sunt supuse supravegherii și controlului sanitar-veterinar, precum și unele aranjamente bilaterale, în condițiile de import ale României.

Art. 3. — (1) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor poate pune în aplicare acte normative, reglementări și prevederi administrative, necesare pentru conformarea cu prezenta normă sanitară veterinară, pe care le va transmite Comisiei Europene, prin intermediul Ministerului Integrării Europene și Misiunii

României pe lângă Uniunea Europeană, împreună cu tabelele de concordanță, în vederea evaluării conformității transpunerii legislative, și va stabili măsurile necesare pentru implementarea corectă și la timp a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare.

(2) Atunci când Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor adoptă cele menționate la alin. (1) trebuie să facă o referire expresă la prezenta normă sanitară veterinară. Procedura privind realizarea referirii menționate rămâne în responsabilitatea Autorității Naționale Sanitare Veterinare și pentru Siguranța Alimentelor.

(3) Autoritatea Națională Sanitară Veterinară și pentru Siguranța Alimentelor va lua măsurile necesare și va sancționa, potrivit legii, orice încălcare a prevederilor prezentei norme sanitare veterinare. De asemenea, va facilita întocmirea documentelor necesare pentru sancționarea încălcărilor legislației veterinare și pentru siguranța alimentelor ce constituie infracțiuni.

(4) Prezenta normă sanitară veterinară constituie transpunerea oficială a Deciziei Comisiei Europene 82/913/CEE.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

